

29. nap / Istentől jövő megbízatás

Meditáció

Valaki bölcsen így szólt hozzám:
"Mutasd meg barátaidat,
és akkor tudni fogom, kivagy."

Ekkor elkezdtem felsorolni:
azt nem szeretem,
az értékel engem,
azzal hébe-hóba találkozom,
na, ezek biztos szeretnek,
ezek a családhoz tartoznak,
aztán még van ez is
meg az is...

És egyre bátortalanabb lettem,
egyre kisebb és egyre hangosabb,
mert bennem olyan csönd volt.

Pedig egy dolgot már rég
felismertem:

Az otthon,
az nem ország,
nem város,
nem ház
és nem is valami emlék.
Az otthon,
az az emberek.
Azok az emberek,
akikhez tartozom,
és akik hozzám tartoznak.

Azok az emberek,
akik hordoznak egy életen át,
és akik hagyják,
hogy én hordozzam őket:
barátok.

Csak hát
lehetséges,
hogy a barátokról
alkotott fogalmamnak
fejlődnie kell;
a barátok
nem egyszerűen azok,
akik értékelnek,
nem egyszerűen azok,
akiket én szimpatikusnak
találok,
nem egyszerűen azok,
akikkel olyan jó együtt lenni,
nem egyszerűen azok,
akik ismerik a témáimat.

Hanem azok,
akik hozzám hasonlóan
Isten útját akarják járni,
botladozva, imbolyogva,
veszélyek között és bizonytalanul -
és akik csak azért jutnak előre,
mert segítik egymást.

Máté 28

18 Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

19 Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,

20 tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Jézus odament a tanítványokhoz, és ezt mondta nekik: "Isten kezembe adott minden hatalmat - a mennyben és a földön. Ezért menjetek el minden néphez, és segítsetek nekik, hogy higgyenek. Kereszteljétek meg őket - az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Tanítsátok meg őket mindarra, amit rátok bízom. És közben ne feledjétek: én mindig veletek vagyok, a világ végezetéig."

Az előbbi szavakat általában Jézus missziói parancsának nevezik. Kissé eltérő változatban mind a négy evangéliumban megtalálható és még az Apostolok Cselekedeteinek az elején is. Ezek ezt a szöveget Jézus tanítványaihoz intézett utolsó szavaiként hagyományozzák ránk. Tehát valami olyasmi, mint Jézus végakarata. A szeretet kettős parancsa mellett ez Jézus leggyakrabban idézett parancsolata.

A misszió ezeken túl rendkívül vitatott szó mind egyházon belül, mind pedig azon kívül. Gyakran vissza is éltek vele, de igazságtalan lenne, ha a misszió történetét csak egyoldalúan, az elnyomások felől tekintenénk meg. Vannak olyanok, akiket szeretettel és nem tolakodó mód "térítettek meg" és ezáltal teljesen megváltozott az életük. Pontosan szemügyre véve fel is teszem a kérdést: hogyan akar ráatalálni valaki a hitre anélkül, hogy egy másik ember szavakkal és tettekkel reklámozva ne állna ki Jézus jó híre mellett, magyarul anélkül, hogy valaki ne "térítene", ne végezne "missziós tevékenységet"?

A misszió legelőször is nem más, mint Jézus küldetésének, missziójának folytatása. Jézus missziója pedig az volt, hogy érintkezésbe hozza az embereket Isten szeretetével. Ennek megfelelően azzal bízta meg tanítványait, hogy folytassák ezt a misszióját. Ez az egyház központi feladata. Azért jött létre az egyház, hogy Jézus küldetését, misszióját folytassa. Egy olyan egyház, mely nem szeretné megnyerni az embereket a hitnek, ahhoz a lámpáshoz hasonlít, mely megtagadja a világítást.

29. nap / Istentől jövő megbízatás

Az első megbízatás: "Menjetek!"

Érdekes mit csináltunk mi, az egyház Jézusnak ebből a parancsából. Az egyház kezdetben olyan emberekre használt fogalom volt, akik elmentek másokhoz. Csak a 4. századtól építettek a keresztények házakat, amelyeket egyháznak, templomnak neveztek, és azóta elvárják, hogy az emberek odamenjenek. Egyházunk megrendítően otthonülővé vált. Egy közösség, még ha szeretne is missziós lenni, legjobb esetben akkor is csak meghívja az embereket, de maga nem megy el hozzájuk. Nem keressük az embereket. A látogatásokat a lelkesekre hagyjuk és a hajótöröttekhez, a börtöntöltelékhez, a bűnösökhöz aztán végképp nem megy senki. Egyházunkat ma már nem a "küldetés", hanem az "üldögélés" fogalma jellemzi. Márpedig az az egyház, mely nem indul el az emberekhez, nem is érkezik meg hozzájuk, és nem is ér el sikert közöttük. Még a legjobb újságcikk sem lesz képes helyettesíteni azt, hogy mi magunk menjünk az emberekhez. Az az egyház, melyet igazán érdeklí az emberek, közöttük is lakik. A mi megbízatásunk az emberek között lenni.

A második megbízatás: "Tegyetek tanítványokká...!"

Ez a kissé furcsán csengő megfogalmazás nyelvünk ügyetlenségéből fakad, ugyanis nem lehet valakit tanítvánnyá "tenni". Meg lehet hívni, ki lehet állni mellette, el lehet távolítani azt, ami akadályozza őt a hitben, és így tovább. De nem lehet és nem szabad senkit belekötni a hitbe. Az emberi szabadság nagy érték. Hogyan "tett" Jézus tanítványokká embereket? Odament az emberekhez, barátjuk lett, és csak utána hívta meg őket. A legszebb meghívás talán a Mt 11,28-ban hangzik el: *"Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek."* Jézus tehát azért hívta meg az embereket, hogy megnyugvást adjon nekik. Ha mi, mint egyház, Jézus tanítványaivá akarunk tenni embereket, tegyünk ugyanígy: hívjuk meg, frissítsük fel és erősítsük őket.

A harmadik megbízatás: "Kereszteljétek meg őket!"

Néha azt gondolom, ha Jézus tudta volna, mit csinál majd az egyház ezekből a szavakból, nem mondta volna ki őket. Pusztán a keresztségből még senki nem lesz keresztény. Nem mehetünk oda és locsolhatunk meg minél több embert mondván: "Ezennel ezek az emberek keresztények." Nem a keresztségtől, hanem a hittől lesz valaki keresztény. Akkor miért mondja Jézus, hogy kereszteljük meg az embereket? Először is azért, mert a keresztségben az ember jelképesen megvált régi életétől. A keresztségben nem a vízről van szó, hanem arról, amit jelképez: *"...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért."* (Filippi 3,14). A keresztség tehát az újrakezdést szimbolizálja. Persze az egyház korán elkezdett kisgyermekeket is keresztelni. Ez valószínűleg lelkipozíciói okokból történt, mert a keresztényüldözések idején fenyegető vértanúhalál esetében a szülőket megnyugvással töltötte el, ha a gyerekük is megvolt keresztelve és így a keresztény közösséghez tartoznak. Ezzel azonban egyre háttérbe szorult a keresztség jelentésének első szintje és egyre fontosabb lett a másik jelentés: hogy az ember a keresztség által a keresztény közösségbe vétetik fel. Mint keresztények nemcsak arra vagyunk hivatottak, hogy saját magunk számára higgyünk Jézusban, hanem arra is, hogy Krisztus testéhez tartozunk. A kereszténységben arról van szó konkrétan, hogy közösségbe vagyunk más keresztényekkel. Ebben a megbízásban tehát erről van szó: "Ne csak kereszténnyé tegyétek az embereket, hanem integráljátok is őket a közösségetekbe."

29. nap / Istentől jövő megbízatás

A negyedik megbízatás: "Tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek!"

Itt nem az áll, hogy tanítsátok őket, hanem "tanítva őket, hogy megtartsák". Egyházunk gyakorlatában ezt a két dolgot gyakran összetévesztik. Jézus tanításának elsősorban nem tudásközvetítés a célja, hanem az életünk megváltoztatása. Ezért sokkal inkább mentorokra és irányítókra van szükségünk, akik megélik és hathatósan közvetítik felénk, hogy milyen is a keresztény életvitel. "Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat." (Jakab 1,22) Közösségeinkben tehát figyelni kell arra, hogy a tudás közvetítésével együtt járjon a megfelelő életváltoztatás is. Az a keresztény tanítás, amelyből nem lesz cselekvés, nem ér semmit. Ez a negyedik megbízás, ez a parancs nem más, mint a szeretet. Szeressük Istent mindenekfölött, és embertársunkat úgy, mint magunkat. Ennek a közvetítése és a láng életben tartása a gyülekezet egyik fontos feladata oly módon, hogy az emberek szívtől szívig továbbadják azt, ami foglalkoztatja őket. Nem tanítással és moralizálással, hanem "elélés" és lelkesítés útján. Joggal mondja azt Augusztinus: "Csak azt tudod meggyújtani a másikban, ami benned is lángol."

"A keresztény egyház legfőbb célja: Jézus Krisztust a személyes élet minden területén úgy hirdetni, hogy mások megismerjék, bízzanak benne, engedelmeskedjenek neki és kövessék. Ez minden keresztény legfontosabb feladata. Ez a legszükségesebb szolgálat, de a leginkább elhanyagolt is."

John Mott

29. Légy rejtett samaritánus! Tégy jót anélkül, hogy felhívnád a figyelmet arra, hogy te voltál! Isten úgyis látja. 😊

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]